

РЕШЕНИЕ

№ 40435

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9322** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10а от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Делото е образувано по жалба от 28.08.2025г. от И. А. /И. А./, гражданин на Република Т., [дата на раждане], с национален паспорт номер U33671050, издаден на 02.04.2024г., чрез процесуалния ѝ представител, против постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), връчен на жалбоподателя на 15.08.2025г. и издаден от първи секретар, Съветник, консул в Генерално консулство на Република България в И., Република Т. по Заявление №IST25016523V на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

В жалбата и в съдебно заседание от 13.11.2025г. се твърди, че оспорваният отказ е издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон. Изложени са твърдения, че отказът засяга правото на труд на жалбоподателката по чл. 23 от Всеобщата декларация за правата на човека, като административният орган неправомерно е ограничил основно нейно право – правото на труд и препитание. Излагат се мотиви за нарушение на правото на личен живот по чл. 8 от Европейска конвенция за правата на човека /ЕКПЧ/, както и правото на справедлив и безпристрастен процес на жалбоподателя по смисъла на чл. 6 и чл. 13 от ЕКПЧ. Твърди се наличие на нарушение по чл. 14 и чл. 17 от ЕКПЧ. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискванията установени в чл. 59 от АПК, като не съдържа конкретни фактически основания и същият не съдържа мотиви. Счита, че не са изяснени всички обстоятелства и доказателства по случая, с което са нарушени предписанията на чл. 36 и чл. 35 от АПК. Отделно от това са изложени доводи по отношение на обстоятелството, че жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване във връзка предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ във вр. с чл. 15 от

ЗТМТМ, с което чуждият гражданин е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Моли съда да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Иска от съда присъждането на направените разноски по делото.

Ответникът- Първи секретар, Съветник, консул в Генерално консулство на Република България в И., Република Т. не депозира отговор по жалбата у не се явява в съдебно заседание, не изпраща представител, респ. не взема становище.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление от 11.06.2025г. (л. 10 и в превод на български - л. 61) жалбоподателката И. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , с паспорт номер U33671050, издаден на 02.04.2024г., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). В заявлението лицето е посочила професия - хранително-вкусов инженер, адрес и телефонен номер на работодателя - „Акомет“ АД, [населено място], Индустриална зона, както и цел на пребиваването – за работа.

Видно от предоставената по делото преписка, към заявлението са приложени следните документи: писмо с рег. № 536400-47148 от 22.05.2025 г. от Министерство на Вътрешните работи - Дирекция "Миграция" до „Алкомет“ АД, с което се уведомява, че за лицето има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 година /л.12 гръб по делото;/ национален паспорт номер U33671050 /л. 13 гръб по делото/ и застрахователна полица за медицинска застраховка № 3613270700000002. /л. 13/, със срок на валидност от 01.06.2027 г. до 31.05.2028г..

На 15.08.2025г. на жалбоподателката е връчен процесния отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") /л.14/, издаден от А. З. - завеждащ консулска служба в Генерално консулство на Република България в И. по заявление №IST25016523V от 11.06.2025 г. Като основание за постановения отказ е отбелязано „чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ – не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и предоставяне на невярна информация“, като се посочва, че „Въз основа на проверката и цялостен анализ на данните са установени явни разминавания и несъответствия в декларираните от кандидата и акционерното дружество обстоятелства. Може да се направи обоснован извод, че документите са изготвени с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България без реална трудова дейност.“

От ответника е представена Заповед № 6 от 13.02.2025 г. /л. 50/ на Генералния консул на Република България в И., Република Т., съгласно която на издателят на оспорвания акт г-н А. З. са делегирани правомощия по съставяне, връчване и подписване на формулярите за отказ от издаване на виза по НУРИВОВР, както и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. /л.52/

Представено е и извлечение от Националната визова система /л.68/ и становище от 28.10.2025г. и 31.10.2025г. от МВР - Дирекция "Миграция, видно от която Дирекция "Миграция" не участва в съгласувателната процедура по издаване на виза за дългосрочно пребиваване; /л. 55/

Постъпили секретни материали от Държавна агенция „Национална сигурност“.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима - подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения

индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, като проверява дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. По силата на чл. 9г, ал.1 от ЗЧРБ, визите се издават оправомощени от ръководителя на съответната служба длъжностни лица в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, респективно и отказите за издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн. ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011г. / - „Наредбата“ или „НУРИВОВР“. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспорваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган - завеждащ консулска служба в Генерално консулство на Република България в И., видно представените от ответника Заповед №95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на външните работи, с която се определя компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза /л.52/, както и Заповед № 6 от 13.02.2025г. на Генералния консул на Република България в И., съгласно която издателят на оспорвания акт е определен като лице, което има правомощия по издаването, респ. отказ от издаването на визи по НУРИВОВР. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма - спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Формулярът е съставен по приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НРУИВОВР и съдържа реквизитите изискуеми от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Неоснователни са твърденията на жалбоподателката за накърняване на формата на акта и на правото и на защита. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност. Отказът съдържа правни и фактически мотиви съобразно чл. 59 от АПК, като същите предоставят възможност на засегнатото лице да разбере основанията за отказ. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част, като е указан и редът за обжалване на акта. Отказът носи подписа на неговия издател. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ са регламентирани случаите на наличието са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още

повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ.

От представената административна преписка се установява, че жалбоподателят е подал заявление за продължително пребиваване на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи "в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п от Закона за чужденците в Република България, решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване с ДАНС. Видно от приложеното по делото извлечение от Националната визова система /л. 68/ не доказва достоверността целта и условията на заявеното пребиваване и предоставяне невярна информация, като е посочено, че въз основа на проверка и цялостен анализ на данните са установени явни разминавания и несъответствия в деклариранията от кандидатката и акционерното дружество обстоятелство. Поради това в Н. може да се направи обоснован извод, че документите са изготвени с цел получаване на разрешение за пребиваване в Република България, без реална трудова заетост.

Видно от приложените по делото доказателства ДАНС е изразила отрицателно становище, като са взети предвид детайлно описаните несъответствия и разминавания в документите, представени от жалбоподателката като дати, възраст и образование. В заключение е посочено, че подробно описаните противоречия водят на извода са представяне на данни с цел получаване на виза и придобиване статут на пребиваване на територията на страната при формално изпълнение на изискванията на действащата правна уредба с най-вероятна последва цел пътуване, установяване и пребиваване в страни на ЕС.

В хода на съдебното производство и приобщените към делото доказателства, съдът констатира съществено разминаване между посочените в Националната визова система

планирани дати на пристигане и отпътуване на лицето и срока на медицинската застраховка, приложена към заявлението за издаване на визата. Срокът на задължителната медицинска застраховка следва да покрива период на пребиваване на лицето в страната, докато очевидно същата е сключена за бъдещ период. Отделно от това, следва да се вземат предвид подробно изложените в справката от ДАНС данни с всички посочени противоречия в представената документация, както от страна на жалбоподателката, така и от дружеството.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната / В този смисъл Р. 2280/25 г. по адм. д. № 8436/24 г., Р 3456/23 г. по адм. д. № 811/23 г., двете на ВАС/, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция, а чл.14 установява забрана за дискриминация. С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот, респ. забрана за дискриминация, произтичащи от разпоредбата на чл. 8 и чл. 14 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до АССГ. В тази връзка следва да се отбележи, че макар и формално изпълнено изискването на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода да нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, респ. нарушение на забраната за дискриминация. Лицето разполага с ефективно средство за защита и справедлив съдебен по чл. 13 и чл. 6 от Конвенцията чрез правото да обжалва на две съдебни инстанции процесния акт.

Що се касае до наведеното твърдение за нарушаване правото на труд, настоящият съдебен състав намира това твърдение за недоказано. Правото на труд е основно човешко право, признато с Всеобщата декларация за правата на човека. Според чл. 23 от нея всеки човек има право на труд, на свободен избор на работа, на справедливи и благоприятни условия на труда. Обстоятелството, че оспорващият подава заявление за виза с цел работа не му дава безусловното право да работи на територията на Република България, като с отказа да му се издаде виза не е ограничено правото му на труд. Освен това правото на труд не е безусловно и може да бъде ограничавано. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства в подкрепа на декларативните твърдения за нарушения на права по ЕКПЧОС.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изводът на

ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи категорични доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ е правилен и законосъобразен, поради което подадената жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, съдът отхвърля направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски на основание чл. 143 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на И. А. /И. А./, гражданин на Република Т., [дата на раждане] , с паспорт номер U33671050, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от първи секретар, Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Т. по Заявление №IST25016523V на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: